

Stilling, idet Landmilitairetaten i det Hele taget langtfrå har været saa fordeelagtigt behandlet med Hensyn til Pensionsvilkår som Søetaten. Men det er ikke nok, at det umiddelbart vilde drage tilfølge for de 3 betegnede Poster for Landmilitairetaten; men det ligger i Sagens Natur, at den Løn, som gjælder for Militairetatsens Underclassers Pensionsvæsen og Understøttelsesvæsen, kan i større eller mindre Grad drage tilfølge for de civile Classer, ihvorvel det der aldrig kan blive af den finantsele Betydning, fordi Underclasserne ved de forskjellige civile Administrationsgrene langtfrå have et saadant Omfang; men det er dog vistnok, at det vil kunne drage noget tilfølge, og navnlig vil det med Hensyn til Bestillingernes Betydning kunne drage temmelig meget tilfølge. Thi, medens de civile Administrationsgrene langtfrå have saa talrige Underclasser som Militairetaten, saa er det derimod vist, at der netop i de civile Administrationsgrene findes mange Mellemposter, Personer, som staae paa et saadant Trin, at det er vanskeligt at bestemme, om de høre til Underclasserne eller til Embedsmændenes Klasse; og det er jo ligefrem, at jo mere læx man har været med Hensyn til den militaire Classification, desto mere kan man ogsaa komme til at blive det med Hensyn til den civile. Der er derfor Anledning til at holde noget igjen, og navnlig til strengt at følge den Anvisning, som en rigtig Fortolkning af Pensionsloven kan føre til. — Jeg har anseet mig forpligtet til at udtale dette her; thi det er en Selvfølge, at Marineministeren for sit Vedkommende maa ønske, at der gjøres saa meget som muligt for Marinens Officianter, ligesom jeg omvendt paa Statskassens Vegne maa sørge for, at der ikke gjøres mere end netop nødvendigt.

Orsted: Den foreliggende Sag er af en saa forviklet, og i mange Maader tvivlsom Bestaafenhed, at man let om de fleste Punkter vil kunne danne sig forskjellige Meninger. Der staaer paa den ene Side den dybe Følelse, hvoraf hele Folket er beskalet, at man skylder dem, der have vovet Liv og Blod for og med saa stor Skæbhed have høvdet Statens Rettighed, at lette dem deres Tilstand saameget som muligt. Der staaer derimod paa den an-

den Side Om sorgen for, at man ikke skal paalægge Staten Byrder, som den ikke er istand til at overtage. Der staaer ogsaa paa den ene Side det Ønske, at de Understøttelser, der tilkomme de Dvæstede samt de Faldnes Efterladte, blive saa bestemte som muligt, og paa den anden Side staaer derimod, at Understøttelsen ogsaa bliver billig og svarende til de forskjellige Forhold. Just det, at disse Betragtninger kunne føre i saa mange Punkter til det modsatte Resultat, uden at de nøie kunne asmaales imod hinanden, gjør iøvrigt, at man bør indfranke de Bemærkninger, som man muligt kan have at gjøre, saa meget som muligt. Det er af det ærede Udvalg, der med saamegen Indsigt og Interesse har behandlet denne Sag, ogsaa stadigt iagttaget. Udvalget synes derfor i mange Maader at have opoffret den Mening, som det nærmest var tilbøieligt til, for at bringe Ende paa Sagen, og det er vistnok det Synspunkt, som enhver Anden maa underkaste sig. Jeg skal derfor kun fremføre nogle meget saa Bemærkninger i Anledning af det forelagte Udkast, foreløbigt, for at henstille til det ærede Udvalgs nærmere Overveelse, om der ikke ved Forslag, som det desangaaende kunde stille til Sagens anden Behandling, kunde tages noget Hensyn dertil. For det Første forekommer det mig dog, at det hele Punkt om Betingelse for Invalidernes Afgang til Understøttelse er ikke saa heldigt udtrykt, som man kunde ønske. Efter § 10 skal Invaliden, selv efter en nok saa kort Tjenestetid, have Krav paa Statens særlige Forsorg, men kun, naar han er uformuende og Legemsbeskaadigelsen eller Svagheden sætter ham ud af Stand til at sørge for sit og Sines Underhold. Det er en temmelig stor Indfrankning i Invalidernes Afgang til at erholde Hjælp af Staten; thi der er Mange, der ikke i egentlig Forstand kunne siges at være uformuende, som heller ikke ved den Beskaadigelse, de have lidt, ere satte ud af Stand til at underholde sig; men som dog virkelig kunne have et billigt Krav paa Hjælp, især de, der paa en meget synlig og kjendelig Maade have lidt i deres Legemsforlighed. Det er vistnok meget rigtigt, hvad der i Motiverne er anført om, at Invalideforsørgelsen hverken kan betragtes som en Nationalbelønning eller